

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Національний університет «Одеська юридична академія»

КАФЕДРА ЗАГАЛЬНОЇ ТЕОРІЇ ПРАВА ТА ДЕРЖАВИ

**СИНТАГМИ СУЧАСНОЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ :
ПРОЛЕГОМЕНИ ПРАВОВОЇ ІННОВАТИКИ**

до 80-річчя від дня народження
доктора юридичних наук, професора Юрія Миколайовича Оборотова
матеріали
всеукраїнської науково-практичної конференції

14 вересня 2026 року

Одеса
2026

Матеріали подано в авторській редакції

Синтагми сучасної юриспруденції : пролегомени правові інноватики. Пам'яті проф. Ю. М. Оборотова : (до 80-річчя від дня народж. д. ю. н., проф. Ю. М. Оборотова) : матер. Всеукр. наук.-практ. конф.(Одеса, 14 верес. 2026 р. Одеса : Нац. ун-т «Одеська юрид. академія»., 2026. 274 с. URL: <https://doi.org/10.32837/11300.33882>

Матеріали конференції, вміщені у цьому збірнику, відображають прагнення представників української правничої науки осмислити методологічне значення наукової спадщини Ю. М. Оборотова та розглянути актуальні проблеми розвитку сучасної юриспруденції. У працях авторів досліджуються питання методології юридичної науки, традиційні та інноваційні напрями розвитку права, трансформація держави, зміна правової реальності під впливом глобалізаційних, інтеграційних, інформаційних і технологічних процесів.

Окрему увагу приділено проблемам цифровізації права, ролі штучного інтелекту у трансформації юридичної діяльності, зміні форм правового регулювання, розвитку правової системи в умовах європейської інтеграції, а також переосмисленню фундаментальних категорій загальної теорії права та держави.

СЕКЦІЯ 2. РОЗМАЇТТЯ ЮРИДИЧНИХ ДОКТРИН ТА НАПРЯМІВ ПРАВОЇ НАУКИ

Туляков Вячеслав Олексійович¹

*Національний університет «Одеська юридична академія»
доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент Національної академії правових наук України,
суддя ad hoc Європейського суду з прав людини,
професор кафедри кримінального права*

DOI:

КРИМІНАЛЬНО-ПРОВОА ІННОВАТИКА: МЕТОДОЛОГІЯ ПИТАННЯ

1. Проблема

Сучасна наука кримінального права описує технологічні, інституційні та когнітивні трансформації переважно мовою їхніх наслідків як появу нових кримінально-правових ризиків або посилення відповідальності за нові форми суспільно небезпечної поведінки. У такому підході технологія чи новий інститут постають як зовнішній чинник, до якого кримінальне право пристосовується шляхом криміналізації, зміни санкцій, модифікації процедури або корекції правозастосування.

Водночас недостатньо дослідженим залишається питання іншого порядку: що перетворює кримінальне право на систему, здатну виробляти власну новизну? Яким чином виникають нові підстави криміналізації чи декриміналізації, моделі пеналізації, стандарти оцінки ризику, способи запобігання злочинності й віктимізації, форми доказування та інституційного реагування? Чи є цей процес суто раціонально-проектувальним, чи він формується також під впливом колективних емоцій, моральних панік,

¹Текст тез підготовлено із застосуванням технологій штучного інтелекту AI Claude by Anthropic, AI Perplexity для структурування матеріалів, мовного редагування та технічного впорядкування джерел. Наукова концепція кримінально-правової інноватики, постановка проблеми, добір теоретичних передумов, аналіз, авторські визначення та висновки належать авторові.

когнітивних евристик, політичного символізму, медійного добору фактів і технологічної архітектури інформації?

Кримінально-правова догматика аналізує чинні норми та інститути; кримінально-правова політика формує напрями їх зміни; кримінологія досліджує злочинність, віктимізацію та засоби запобігання; кримінальний процес зосереджується на процедурах, доказуванні та гарантіях. Жоден із цих напрямів, однак, не робить самостійним предметом механізм виробництва самої кримінально-правової новизни. Проблема загострюється в умовах поширення великих мовних моделей та інших систем штучного інтелекту в кримінальній юстиції, здатних впливати не лише на швидкість опрацювання інформації, а й на середовище, у якому формуються підозра, обвинувальна версія, оцінка доказів і юридично значуще рішення, що й зумовлює необхідність формування кримінально-правової інноватики як окремого напрямку теоретико-кримінально-правового та кримінологічного знання.

2. Вихідна гіпотеза та авторське визначення. Кримінально-правову інновацію не слід зводити до появи нового складу кримінального правопорушення, санкції, підстави звільнення від відповідальності або цифрового засобу в діяльності кримінальної юстиції. Вона означає зміну механізму виробництва, тлумачення, застосування та інституціоналізації кримінального права.

Предметом кримінально-правової інноватики є не нове кримінальне право як результат, а виробництво кримінально-правової новизни як процес. Дослідницький інтерес має зміщуватися від окремої нової статті Кримінального кодексу, зміни санкції чи запровадження цифрової системи до механізмів, суб'єктів, умов, когнітивних передумов, технологічних посередників і кримінологічних наслідків породження новизни у сфері кримінально-правового впливу.

Кримінально-правова інноватика це галузь теоретико-кримінально-правового та кримінологічного знання, предметом якої є механізми, суб'єкти, умови, межі та наслідки виробництва кримінально-правової новизни. Під

кримінально-правовою новизною слід розуміти зміну нормативної, інституційної, процедурної, інтерпретаційної, технологічної, когнітивної чи інформаційної архітектури кримінальної юстиції, яка трансформує спосіб криміналізації, декриміналізації, пеналізації, запобігання злочинності, кримінального переслідування, доказування, захисту потерпілих або прийняття кримінально-правового рішення.

Ключова відмінність від традиційного розуміння юридичної новели полягає у зміщенні акценту з результату на механізм. Інновацією є не сама по собі нова стаття Кодексу, а зміна архітектури її виробництва: кола суб'єктів, інформаційного середовища, способу узгодження нормативного, інституційного, кримінологічного та когнітивного рівнів кримінальної юстиції.

3. Теоретичні передумови. Побудова кримінально-правової інноватики спирається на декілька взаємопов'язаних теоретичних конструкцій. По-перше, кримінальне право не є замкненою ієрархією норм, що походять винятково від законодавця та вичерпуються текстом Кримінального кодексу; воно є багатокореневою нормативною конструкцією, у якій взаємодіють конституційні принципи, міжнародні стандарти, практика Європейського суду з прав людини, судова інтерпретація, кримінологічне знання, суспільні уявлення про небезпеку, професійні практики та технологічні інфраструктури роботи з інформацією. Формальна чинність норми не вичерпує її правового змісту [9]. По-друге, розвиток кримінального права включає не лише накопичення нових заборон, санкцій чи гарантій, а й творче руйнування попередніх нормативних та інституційних конструкцій: змінюються межі криміналізації, уявлення про вину, небезпеку, потерпілого, допустимість доказу, функції покарання, баланс свободи й безпеки, роль технологічного посередника в ухваленні рішення. Такий процес споріднений з ідеєю творчого руйнування [8], однак у кримінально-правовій сфері він має бути обмежений принципами законності, визначеності та пропорційності. По-третє, кримінологічна інженерія розглядає кримінальне право та кримінальну політику не лише як реакцію на злочинність, а і як спосіб конструювання соціального середовища, криміногенних і віктимогенних

чинників, режимів безпеки та поведінкових стимулів [1; 2] здатність правових механізмів змінювати умови, за яких певна поведінка стає можливою, вигідною чи, навпаки, утрудненою. По-четверте, кримінально-правові рішення формуються не лише на основі раціонального аналізу даних і доктринальних принципів: на них впливають колективні емоції, страхи, евристика доступності, моральні паніки, моральне підприємництво та медійне фокусування [3; 5; 6], тож раціональність кримінальної політики перестає бути єдиною моделлю пояснення виробництва новизни. По-п'яте, ризик-справедливісний парадокс вказує, що втручання, спрямоване на зменшення суспільного ризику, водночас може створювати нові ризики надмірну криміналізацію, стигматизацію, дискримінаційне профілювання, інституційне зміщення та розширення репресивного контролю [4], тому новизна чи суворість заходу самі по собі не є ознакою його інноваційної цінності. Нарешті, сучасна технологічна новизна може впливати не лише на норму чи процедуру, а й на інформаційне середовище, у якому формуються підозра, обвинувачення, захист, експертна оцінка та остаточне рішення [10; 11], тож об'єктом аналізу стає архітектура когнітивного посередництва між матеріалом справи та суб'єктом, який ухвалює рішення.

4. Механізм виробництва новизни. Виробництво кримінально-правової новизни відбувається на трьох взаємопов'язаних рівнях. На нормативному рівні змінюються кримінальний або кримінальний процесуальний закон, санкція, підстава відповідальності, юридична конструкція, стандарт допустимості доказів або правила застосування примусових заходів. На інституційному рівні трансформується діяльність суду, органів досудового розслідування, прокуратури, пробації, експертних установ, органів виконання покарань, систем захисту потерпілих чи превентивного контролю. На когнітивно-інформаційному рівні змінюється спосіб, у який суб'єкти кримінальної юстиції відбирають, класифікують, ранжують, інтерпретують та оцінюють юридично значущу інформацію; тут діють професійні евристики, суспільні страхи, медійні рамки,

алгоритмічне ранжування, цифровий пошук та опосередковане штучним інтелектом резюмування матеріалів.

Новизна виникає, коли зміна на одному рівні створює неузгодженість з іншими, а система змушена виробити нову конфігурацію. Наприклад, застосування штучного інтелекту для структурування матеріалів провадження може формально не змінити текст закону, але змінити фактичний порядок доступу до інформації, видимість виправдувальних доказів, швидкість формування обвинувальної версії та когнітивні умови судової оцінки. Суб'єктом кримінально-правової інновації може бути не лише законодавець, а й суд, Конституційний Суд, органи кримінальної юстиції, наукова або експертна спільнота, міжнародна інституція, розробник цифрової системи, оператор інформаційної платформи, медіа, громадський рух або колективний когнітивно-інституційний комплекс.

5. Типологія інновацій. Для методологічних цілей достатньо виділити чотири укрупнені групи кримінально-правових інновацій, які взаємодіють між собою.

Нормативно-інтерпретаційні інновації охоплюють зміни тексту кримінального або кримінального процесуального закону, санкцій, підстав відповідальності, заходів кримінально-правового характеру, а також усталеного тлумачення вини, причинного зв'язку, суспільної небезпечності, допустимості доказів, пропорційності та стандартів обґрунтування судового рішення. *Інституційно-процедурні* інновації охоплюють створення нових органів чи спеціалізованої юрисдикції, перерозподіл компетенцій, міжвідомчу координацію, нові механізми захисту потерпілих і свідків, а також зміну порядку отримання, фіксації, дослідження, перевірки й оцінки доказів, доступу до матеріалів та судового контролю. *Технологічно-інформаційні* інновації полягають у впровадженні цифрових, алгоритмічних або заснованих на штучному інтелекті засобів, які змінюють не тільки швидкість технічних операцій, а й механізм формування кримінально-правового рішення структурування матеріалів, ранжування фактів, представлення доказів, режим

доступу до інформації, оцінку ризику та формування судового знання. *Когнітивно-архітектурні інновації* полягають у зміні способу, яким суспільство, політичні актори та професійні учасники кримінальної юстиції сприймають злочин, небезпеку, потерпілого, правопорушника, ризик і справедливість; найглибшою формою є архітектурна інновація, яка перебудовує зв'язки між нормативним, інституційним та інформаційно-когнітивним рівнями системи.

6. Юридична та кримінологічна інженерія. Юридична інженерія означає свідоме конструювання нормативного рішення: визначення мети регулювання, вибір засобу її досягнення, формування диспозиції, санкції, процедури, кола адресатів, компетенції органу або правового наслідку. Кримінологічна інженерія є ширшим поняттям: вона досліджує можливість конструювання правового, інституційного й соціального середовища для зменшення злочинності та віктимізації, зміни поведінкових можливостей суб'єктів, формування стимулів до правомірної поведінки та оцінки вторинних ефектів кримінально-правового втручання [1; 2].

Принципова межа між допустимою інженерією та маніпулюванням кримінально-правовою системою полягає в прозорості, легітимній меті, перевірюваності та сумісності із законністю, змагальністю, рівністю сторін і презумпцією невинуватості на відміну від прихованого й асиметричного конструювання умов рішення задля односторонньої вигоди шляхом деформації когнітивного середовища кримінальної юстиції.

7. Колективна інтуїтивна кримінальна політика. Концепція колективної інтуїтивної кримінальної політики описує формування кримінально-правових рішень під впливом афективних, груповопсихологічних і когнітивних чинників на мікро-, мезо- та макрорівнях кримінально-політичного процесу [3]. Законодавча новизна може виникати не як наслідок послідовного доктринального проектування, а як реакція на суспільну тривогу, резонансний злочин, медійно посилену небезпеку або моральне підприємництво [6].

З позицій кримінально-правової інноватики це є формою когнітивної інновації, що здатна передувати нормативній. Спочатку змінюється колективне сприйняття загрози, потерпілого, правопорушника або допустимого рівня державного примусу; згодом формується політична та інституційна можливість нової норми чи санкційної політики.

Ілюстрацією є реакція на резонансну дорожньо-транспортну пригоду в Києві в червні 2026 року: після загибелі чотирьох осіб, серед яких дитина та працівники поліції, петицію про посилення відповідальності за систематичні порушення правил дорожнього руху передали для опрацювання Кабінету Міністрів і РНБО, а після нового випадку Президент анонсував засідання РНБО щодо посилення відповідальності та позбавлення права керування систематичних порушників [13].

У цій моделі резонансна подія переходить у колективну травму, медійну проблематизацію, інституційну реакцію й проєктування нового режиму впливу. Однак посилення санкції не є тотожним кримінологічній ефективності, якщо воно не супроводжується невідворотністю контролю, належним обліком повторюваних порушень, адресною профілактикою, дорожньою безпекою та процесуальними гарантіями. Інакше інновація може перетворитися на символічну пеналізацію та створити ризики непропорційності, цифрових помилок ідентифікації, непрозорого профілювання та нерівномірного контролю [4; 13].

8. Штучний інтелект та інформаційно-епістемічна інженерія. Використання штучного інтелекту у кримінальному провадженні не зводиться до цифровізації чи автоматизації. Технологічні системи можуть конструювати інформаційне середовище, у якому слідчий, прокурор, експерт або суд формує юридично значуще знання. Це дозволяє визначити інформаційно-епістемічну інженерію кримінального рішення як цілеспрямоване конструювання, відбір, ранжування, форматування, приховування, семантичне маркування або алгоритмічне переопрацювання інформації, що впливає на уявлення про факти, докази, ризики, достовірність, вину й належний юридичний наслідок.

У правомірному вимірі вона може забезпечувати повноту та простежуваність цифрових матеріалів, виявлення суперечностей у великих масивах документів, пошук релевантної практики, захист даних, аудит алгоритмів і фіксацію людського контролю. У неправомірному перетворюється на інституційно-когнітивне маніпулювання, тобто приховане створення умов для спотворення формування процесуального знання або змісту рішення.

Показовим є повідомлений у Бразилії випадок, коли у процесуальному документі виявили прихований білий текст на білому тлі, адресований потенційній системі штучного інтелекту та спрямований на досягнення бажаного процесуального результату [10; 11]. Особа в такій ситуації впливає не безпосередньо на суддю, а на проміжну когнітивну ланку систему, що структурує або резюмує матеріали справи: класичний зв'язок «учасник провадження → доказ → суб'єкт рішення → рішення» доповнюється додатковою ланкою «інформаційний артефакт → система штучного інтелекту → когнітивна обробка».

Таке явище не можна автоматично ототожнювати з несанкціонованим втручанням у роботу автоматизованої системи або поданням завідомо неправдивого доказу; оцінка залежить від функції системи, характеру доступу, умислу та фактичного зв'язку зі здійсненням правосуддя, а технологічна новизна не виправдовує розширювального тлумачення складу кримінального правопорушення [12]. Первинною має бути процесуальна реакція: виявлення й фіксація прихованого повідомлення, його розкриття сторонам, перевірка впливу на інформаційну обробку та забезпечення змагальності.

9. Парадокс «інновація ризик». Ризик-справедливісний парадокс виражає подвійний ефект кримінально-правового втручання: захід, спрямований на зменшення ризику, може одночасно створювати інші ризики стигматизацію, надмірний контроль, нерівність, профілювання або нові точки інституційної вразливості [4].

Кримінально-правова інноватика поширює цю логіку на процес інновації. Кожна інновація, покликана усунути повільність провадження, перевантаження

суду, інформаційну асиметрію, труднощі виявлення злочинів чи ризик рецидиву, одночасно відкриває нову форму вразливості. Парадокс «інновація ризик» означає, що інновація не ліквідовує ризик, а змінює його конфігурацію, переносить на інший рівень системи або створює нові кримінологічні, процесуальні, когнітивні та технологічні загрози. Тому оцінювання будь-якої кримінально-правової інновації має відповідати щонайменше на питання про те, який ризик вона зменшує, які нові ризики створює, хто контролює її інфраструктуру, хто несе ризик помилки, які гарантії прозорості, аудиту, оскаржуваності та людського контролю існують, і чи не стає новий механізм прихованим способом розширення кримінально-правового примусу.

10. Висновки. Кримінально-правова інноватика вводить у теорію кримінального права категорію механізму виробництва кримінально-правової новизни. Вона не замінює кримінально-правову догматику, кримінальну політику, кримінологію, порівняльне кримінальне право чи дослідження цифровізації, а поєднує їх на рівні аналізу того, як нові нормативні, інституційні, процедурні, технологічні й когнітивні рішення стають можливими. Її предметом є механізм виробництва новизни, який охоплює нормативний, інституційний і когнітивно-інформаційний рівні кримінальної юстиції, а суб'єктом такої новизни може виступати не лише законодавець, а й суд, орган кримінальної юстиції, експертна спільнота, міжнародна інституція, медіа, технологічний посередник або колективний когнітивно-інституційний комплекс.

У центрі цієї методології перебуває вимога оцінювати інновацію не лише за її новизною чи інструментальною ефективністю, а й за легітимністю, прозорістю, перевірюваністю, пропорційністю, впливом на права людини та ризиками для цілісності кримінального процесу. Кримінальне право постає не як застигла система заборон і санкцій, а як система, що безперервно виробляє, інституціоналізує та водночас ризикує власною новизною.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Туляков В. О. Інженерія злочину та злочинності: нові проєктування системи безпеки // V Наукові читання пам'яті Ганса Гросса : зб. тез міжнар. наук.-практ. конф. Чернівці, 2026. С. 108–114. URL: <https://hdl.handle.net/11300/32558>.
2. Туляков В. О. Кримінологічна інженерія: методологія трансформації кримінального права України в умовах війни та повоєнної реконструкції // Актуальні проблеми кримінального права : матеріали конф. Київ, 2025. С. 229–234. URL: <https://hdl.handle.net/11300/31525>.
3. Tuliakov V. Collective Intuitive Criminal Policy [working paper]. SSRN Electronic Journal, 2026. URL: <https://ssrn.com/abstract=7085560>.
4. Tuliakov V. O. The risk–justice paradox in contemporary criminal law: desistance, stigmatisation, and the anti-stigmatisation doctrine of criminal profiling. SSRN, 2026. URL: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=6963142.
5. Simon H. A. Models of Man: Social and Rational. New York : Wiley, 1957.
6. Becker H. S. Outsiders: Studies in the Sociology of Deviance. New York : Free Press, 1963.
7. Larrick R. P. Debiasing // Blackwell Handbook of Judgment and Decision Making. Oxford : Blackwell Publishing, 2004. P. 316–338.
8. Schumpeter J. A. Capitalism, Socialism and Democracy. New York : Harper & Brothers, 1942.
9. Radbruch G. Gesetzliches Unrecht und übergesetzliches Recht // Süddeutsche Juristen-Zeitung. 1946. Nr. 1. S. 105–108.
10. Tribunal de Justiça de São Paulo. 2ª Vara Cível do Foro Central Cível. Processo nº 4050201-45.2025.8.26.0100, decisão de maio de 2026.
11. Mais um caso envolvendo prompt injection: a nova fraude digital. Just Arbitration, 21.05.2026. URL: <https://justarbitration.com.br/2026/05/21/mais-um-caso-envolvendo-prompt-injection-a-nova-fraude-digital/>.
12. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.

13. Після резонансної ДТП у Києві Зеленський скликає засідання РНБО: відповідальність за порушення ПДР мають посилити. Sud.ua, 2026. URL: <https://sud.ua/uk/news/ukraine/369575-pislia-rezonansnoi-dtp-u-kyievi-zelenskyi-sklykaie-zasidannia-rnbo-vidpovidalnist-za-porushennia-pdr-maiut-posylyty>.

Ключові слова: кримінально-правова інноватика, інновація, штучний інтелект, юридична інженерія, механізм інноватики.

Key words: criminal law innovation, innovation, artificial intelligence, legal engineering, innovation mechanism.

Кельман Михайло Степанович

Навчально-науковий інститут права, психології та інноваційної освіти

Національного університету "Львівська політехніка"

доктор юридичних наук, професор,

Заслужений діяч науки і техніки України,

професор кафедри теорії права та конституціоналізму

DOI:

ПІДХОДИ, ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА У СВІТОВІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВНИЧІЙ ТЕОРІЇ

Нині проблема визначення принципу верховенства права, який відповідно до ст. 8 Конституції визнається і діє в Україні, є однією з найбільш актуальних в українському правознавстві. Натомість єдиного погляду на це не існує як серед вітчизняних, так і зарубіжних дослідників, про що можуть свідчити численні публікації з даної тематики та й, зрештою, неоднозначна, суперечлива судова практика.

Для нашої країни, характерним завжди був позитивістський підхід щодо визначення верховенства права, що по суті зводив останній до принципу законності, дискусія в правничій літературі та події в судовій практиці кількох останніх років є доказом зміщення акцентів на користь права природного, а отже, визнання нетотожності права і закону.

Завальнюк Ірина Володимирівна	
ПРИНЦИП ІСТОРИЗМУ ЯК МЕТОДОЛОГІЧНА ОСНОВА ПРАВОВОЇ ІННОВАТИКИ У	
СВІТЛІ ІДЕЙ ЮРІЯ ОБОРОТОВА.....	70
Ямборко В'ячеслав В'ячеславович	
КОНТЕКСТУАЛЬНИЙ ПІДХІД У СУЧАСНИХ ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ	
.....	75
СЕКЦІЯ 2. РОЗМАЇТТЯ ЮРИДИЧНИХ ДОКТРИН ТА НАПРЯМІВ ПРАВОЇ НАУКИ.....	80
Туляков Вячеслав Олексійович	
КРИМІНАЛЬНО-ПРОВОА ІННОВАТИКА: МЕТОДОЛОГІЯ ПИТАННЯ.....	80
Кельман Михайло Степанович	
ПІДХОДИ, ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА У СВІТОВІЙ ТА	
УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВНИЧІЙ ТЕОРІЇ	90
Єзеров Альберт Анатолійович	
ВИСНОВКИ ВЕРХОВНОГО СУДУ: ПРИРОДА, МЕТОДОЛОГІЯ АРГУМЕНТАЦІЇ.....	955
Тімофєєва Лілія Юрївна	
ПРОВОА ІННОВАЦІА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ: СИНТАГМАТИЧНИЙ ВИМІР	
НАУКОВОЇ СПАДЩИНИ Ю.М. ОБОРОТОВА.....	100
Нікітін Володимир Вікторович	
ПРИВАТНЕ ПРАВО У ПУБЛІЧНОМУ РЕЄСТРІ: МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ	
ДВОЇСТОЇ ПРИРОДИ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ РЕЧОВИХ ПРАВ.....	105
Кельман Ростислав Михайлович	
СПІВВІДНОШЕННЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОЇ НАУКИ ТА КРИМІНАЛЬНОГО	
ЗАКОНОДАВСТВА: ОСНОВНІ ПІДХОДИ ДО ІНТЕРПРЕТАЦІЇ	110
Нуржан Максатов	
ARTIFICIAL INTELLIGENCE AND THE TRANSFORMATION OF MODERN	
JURISPRUDENCE: FORMATION OF A NEW LEGAL PARADIGM IN THE REPUBLIC OF	
KAZAKHSTAN	117
Дудник Руслана Миколаївна	
ЦИФРОВІЗАЦІА ПРАВА ЯК ПРОЯВ ПРАВОВОЇ ІННОВАТИКИ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ	
АСПЕКТ	124
Чувакова Ганна Михайлівна	
АНОМАЛІЇ ПРАВОВОЇ СФЕРИ ЯК ФАКТОР ДЕФОРМАЦІЇ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ	
.....	1288
Іванчук Віра Євстафіївна	
ПРАВОВИЙ МОНИТОРИНГ ЯК ІНФРАСТРУКТУРА ПРАВОВОЇ ІННОВАТИКИ	13333
Шандрук Сергій Миколайович	
АНТИКОРУПЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ ТА АДМІНІСТРУВАННІ	
.....	1377